

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ ΥΠΟΘΑΛΑΣΣΙΟΣ.

Τὴν 13 Αὐγούστου, ἡμέραν τετάρτην, κατὰ τὰς 9 ὥρας Μ. Μ. ἀπεδείχθη καὶ ἐμπράκτως ὅτι ἡ δι' ἡλεκτρικοῦ ὑποθαλασσίου τηλεγράφου συγκοινωνία τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας εἶναι ἐφικτή. Τὸ πρῶν τῆς ἰδίας ταύτης ἡμέρας οἱ συλλαβόντες τὴν ιδεάν τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐπιχειρήσεως ἀνεχώρησαν ἐκ Δόδερ ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου *Toulin* φέροντες πολλὰς ἡλεκτρικὰς ἀλύσεις, καὶ μετέβησαν εἰς τὸ ἐξώτερον ἀκρωτήριο τῆς Γαλλίας, ὀνόματι Γρινέζ. Ἐνδεκα λεύγας ἀπέχον τῆς Ἀγγλίας. Ἀμ' ἀναχωρήσαντες κατεβύθησαν εἰς τὴν θάλασσαν μίαν ἄλυσιν, καὶ ἀδιακόπως ἀνταπεκρίνοντο δι' αὐτῆς χάριν δοκιμασίας μετὰ τῆς Δόδερ. Παρατηρητέον δὲ ὅτι ὅλαι αἱ δοκιμαεῖς πέτυχαν. Περὶ τὴν 9 μετεβιβάσθη διὰ τοῦ τηλεγράφου τούτου ἡ εἰδησις ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Γρινέζ. εἰς Δόδερ, ὅτι τὸ ἔργον ἀπερατώθη! Ἡ συγκοινωνία εἶναι κατὰ γράμμα στιγμιαία· ὀλιγώτερος καιρὸς ἀπαιτεῖται διὰ νὰ φθάσῃ κοινοποίησις ἀπὸ Λονδίνου εἰς τὴν Γαλλικὴν παραλίαν, παρὰ νὰ γραφῇ ἡ πλέον ὀλιγοσύλλαβος ἀγγλικὴ λέξις. Πρὸ τριῶν χιλιάδων ἐτῶν ὁ Ὅμηρος ἀνέφερεν ἔπια πτερόεντα· ἀμφιβάλλομεν ὅμως ἂν ἐφαντάσθη ποτὲ ὅτι ἤθελε φθάσαι ἐποχὴ, καθ' ἣν αὐτὰ ἤθελον πετᾶ ὅπως σήμερον διὰ τοῦ ἡλεκτρικοῦ τηλεγράφου. Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ τηλεγράφου τούτου φαίνεται εἰς ἡμᾶς θαυμαστοτέρα πάσης ἄλλης ἐπιστημονικῆς ἢ μηχανικῆς, γενομένης κατὰ τοὺς ἐσχάτους χρόνους.

Οὔτε αἱ ἀτμοκίνητοι μηχαναὶ, οὔτε ἡ ἐν Μενάκῃ σωληνωτὴ γέφυρα, (ἴδε Πανδώρα, φυλλάδ. Η'.) δὲν καταπλήττουσι τόσῳ τὴν φαντασίαν. Ὅποια δυνάμεις χρειάζεται διὰ ν' ἀντισταθῇ εἰς τοιόνδε βάρος, ἢ πόσου ὕψους πρέπει νὰ γείνη χεῖρτις, ἂν ἡ γέφυρα πρέπη νὰ βραστάξεται κάτωθεν ὑπὸ ἀψίδων ἢ νὰ κρέμαται ἀνωθεν, τοιαῦτα ἔργα εἶναι βεδνίως πρόξενον μεγάλου θαυμασμοῦ ὡς ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν δυνάμεων αἰτίνες συντρέχουσιν εἰς τὸ νὰ παραχθῇ ἐν τι ἀποτέλεσμα· ἀλλ' ὅλας τὰς δυνάμεις ταύτας πρὸ πολλοῦ ἐγνωρίσαμεν. Ἡ διὰ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ ὅμως ὑπὸ τὴν θάλασσαν συγκοινωνία ἐπενοήθη χθὲς μόλις. Μόλις ἡ κοῦσαμεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ στιγμιαίας συγκοινωνίας μεταξὺ δύο διὰ θαλάσσης χωρισμένων γαιῶν, καὶ ἡ πρότασις μετεβλήθη ἀμέσως εἰς πράξιν. Ὁμολογητέον ὅτι τὰς παραδοξοτέρας ὑπερβολὰς τῶν Ἀραβικῶν μύθων ὑπερέβησαν αἱ ἐφευρέσεις τῶν νεωτερικῶν χρόνων, καὶ ὅτι αἱ συνέπειαι τοῦ ἡλεκτρικοῦ τηλεγράφου θέλουσιν εἶσθαι ἀπέραντοι!

Τρόμος κατέλαβε τὴν Εὐρώπην ὅτε τὸ πρῶτον ἀνεκετάσθη ἀερόστατον· καὶ ὅμως σύγκρισις δὲν ὑπάρχει μεταξὺ τῆς ἐφευρέσεως ἐκείνης καὶ τῆς προκειμένης. Τότε καὶ οἱ ἐνθερμότεροι αὐτῆς ζηλωταὶ δὲν ἦσαν βέβαιοι περὶ τῆς ὠφελείας τῶν ἀεροναυτικῶν ἐκστρατειῶν· ἀλλὰ τοῦ ἡλεκτρικοῦ τούτου τηλεγράφου τὸ πρῶτον καὶ ἀναπόφευκτον ἀποτέλεσμα θέλει εἶσθαι τὸ νὰ συνενώσῃ ἐτι οἰκειότερον τὰ δύο ἰσχυρότερα καὶ πλέον πεπολιτισμένα ἔθνη τῆς οἰκουμένης, καὶ νὰ καταστήσῃ ἀσφαλεστέραν τὴν σύμπραξιν αὐτῶν εἰς

ὅλα ὅσα ἀποβλέπουσι τὴν πρόοδον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ τὴν διατήρησιν τῆς παγκοσμίου εἰρήνης. Naί μὲν διὰ τῶν σιδηρῶν δρόμων, τῶν ἀτμοπλοίων καὶ τῶν μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει τηλεγράφων, τὰ ἔθνη ταῦτα ἀνταπεκρίνοντο ἐντὸς ὀλίγων ὥρων· ἀλλὰ διὰ τοῦ ἡλεκτρικοῦ τηλεγράφου ἡ ἀνταπόκρισις θέλει γίνεσθαι μεταξὺ τῶν δύο μεγαλητέρων μετρωπόλεων τῆς Εὐρώπης ἐντὸς τινῶν δευτέρων τοῦ λεπτοῦ. Δι' αὐτοῦ θέλουσι μετ' ὀλίγον συνδιαλέγεσθαι, ὥς ἂν παρευρίσκοντο ἐντὸς τῆς ἰδίας αἰθούρας καὶ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, δύο κύριοι ἢ δύο κυρίαι καθήμενοι ὁ μὲν ἐν Λονδίῳ ὁ δὲ ἐν Παρίσι.

Καὶ μετὰ ταῦτα πάντα ἀμφιβάλλει τις ὅτι ταχέως θέλαμεν διατρέξει τὴν ἐρήλιον διὰ τοῦ ἀεροπόρου πλοίου τοῦ Πατίνου;

N. Δ.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Ω! ποσάκις ἤκουσάν με ἡ Ταυίτσα καὶ ἡ Σένα,
ὦ γλυκεῖά μου Πατρίς, τ' ὄνομά σου νὰ προσφέρω,
ὅταν ἄδικος βουλὴ μέ ἐδῖαυ' εἰς τὰ ξένα
μακρὰν σοῦ τὰ βήματά μου ὡς ἐξόριστος νὰ φέρω!

Ω! ποσάκις αἱ γωνίαι τοῦ Κεραμεικοῦ, τῆς Ὑδας(1)
ἤχησαν τοὺς γερούς καὶ θρηνώδεις στεναγμούς μου!
ὦ! τῶν δένδρων τῶν ποσάκις, πλανητος χωρὶς ἐλπίδας
ἐπεκάλυψαν οἱ κλάδοι τοὺς βρεγμένους ὀφθαλμούς μου!

Εἰς τὴν ὀρειοειδῆ τοῦ Ὑδαίου κήπου λίμνην, (2)
εἰς τὴν ὄχθην κυρτωμένον δένδρον νέον πρασινίζει,
ἀενάως ὁ κορμὸς του καταβρέχειτ' ἀπ' ἐκείνην
καὶ τῶν κλάδων του τὰς ἄκρας τὸ νερόν της γαργαλίζει.

Ω ποσάκις εἰς αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἀκουμβισμένος
ἔβλεπα τὰ κόματά της εἰς τοὺς πόδας μου νὰ τρέχουν,
κ' εἰς βαθεῖς συλλογισμούς καὶ εἰς λύπην βυθισμένος,
τὴν πολύμακρόν μου κόμην καὶ χρυσόξανθον νὰ βρέχουν.

Τὴν πολύμακρόν μου κόμην! ὅταν σ' ἐφευγα, Πατρίς μου,
περιέκοψεν αὐτὴν χεὶρ ὡς σὲ πεφιλημένη.
αὐτὴ πάλιν θέλει κόψει τὰ ξανθὰ τῆς κεφαλῆς μου,
ἂν τὸ σῶμά μου νεκρὸν εἰς τὴν ξένην γῆν δέν μένῃ.

Εἴκοσι παρῆλθον ἔτη, ἀφοῦ πρὶν, Πατρίς μου, δούλην,
ἐλευθέρην ἤξιώθην, κ' ἐνδοξὸν νὰ σὲ πατήσω.
χεῖρα εἶχα τρυφερὰν, διὰ τοῦτο τὸν Μισαούλην,
ἀλλ' οὐδέ τὸν Καραίσκον. ἰσχυρὰ ν' ἀκολουθήσω.

Πλὴν τὴν θέρμην φλεγομένης ἀπὸ ἐρωτα! καρδίας,
ἀπὸ ἐρωτα πατρίδος, καὶ τί δύναται νὰ σβύσῃ;
τί τὸ τέκνον τῆς πατρίδος, εἰς βωμὸν ἐλευθερίας
δύναται νὰ ἐμποδίσῃ κἂν μικρὰν σπονδὴν νὰ χύσῃ;

Ἀλλὰ σήμερον μακρὰν σου βλέπω Ἀγγλον καὶ Γαλάτην
νὰ σεμνύνεται πατῶν τῆς πατρίδος του τὸ χῶμα,

(1) Hyde-Park ἐν Λονδίῳ.

(2) Serpentine εἰς τὸ Hyde-Park.

καὶ ἐγὼ σπονδὴν... πατρίδα... γονεῖς... τέκνον... καὶ φιλ-
(τάτην
νὰ στεφῶμαι, κ' εἰς τὰ ξένα δυστυχὲς νὰ σύρω σῶμα.

Ω! σᾶς εἶδα, ὦ νερὰ δέσμια τῆς Βερσαλίας,
ν' ἀναβαίνειτ' εἰς τὸν κόσμον. νὰ σκιρτᾶτε, νὰ πετᾶτε.
μεταβάλλεσθ' εἰς καπνὸν φεύγοντα δεσμὰ δουλείας,
καὶ τὰς κορυφὰς πευκῶν ὑψικόμενων νὰ περᾶτε.

Δέσμιος κ' ἐγὼ μακρὰν σου, ὦ Πατρίς, διψῶ τὴν ὄραν
ἔταν τὰ δεσμὰ μου θέλει διαρρήξῃ ἡ εὐχή σου.
ὡς καπνὸς θέλω πετάξῃ καὶ κατασπαυθῇ τὴν χώραν,
τὴν βαρεῖσαν ἀπ' τὸ αἶμα τοῦ ἐνδόξου Βότσαρη σου.

Ἄλλ' ἐδὼν ἡ συνεχὴς, ἡ ἀκοίμητός μου θλίψις
μεταλλεύσῃ, καταφάγῃ τὴν ἀθλίαν μου καρδίαν·
ἀνὸ πόνος δὲν ἀφήσῃ εἰς τοὺς κόλπους σου νὰ κρύψῃς
τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς μου τὴν θνητὴν ἐνδυμασίαν.

ὦ γλυκεῖά μου Πατρίς... ὦ... τὸ ξενικόν μου μνημα,
ἀς σκεπάσῃ μία πέτρα... μία πέτρ' ἀπὸ τὴν γῆν σου.
κ' εἰς τὴν πέτραν ἀς χαράξουν ὅτι ἔγεινα... ναὶ θυμὰ
ἀδικίας, φθόνου, μίσους δι' ἀγάπην ἐδικήν σου.

Τὸ μισανοιγμένον ἄνθος ε' τὰς πλευρὰς τοῦ Ὑμηττίου
ἡ τερπνὴ τῆς αὐγῆς ὁρόσος μόλις φθάνει καὶ ποτίζει,
μόλις τὸ ζωογονοῦν αἰ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου,
καὶ σφοδρὸς πνέων βορρᾶς τὸ μαραίνει, τὸ κρημνίζει.

Ὡς αὐτὸ καὶ τὰς ἐμὰς κατεμάρανεν ἡμέρας
ὁ βορρᾶς τῆς δυστυχίας·
ἐπνευσεν εἰς τὴν αὐγὴν μου, κ' ἐξέριψε πικρὸν ἐσπέρας
εἰς τὴν κεφαλὴν σφριγώσης καὶ ἀνθούσης ἡλικίας!
N.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΙΤΟΥ. Πρό τινων ἐ-
τῶν γεωργοί τινες Σκῶτοι, ἐνῶ κατεγίνοντο εἰς τὰ ἔργα
αὐτῶν, παρετήρησαν αἰτὸν πετῶντα ὑπεράνω τῶν πέ-
ριξ ὑψηλῶν ὀρέων. Οἱ αἰτοὶ δὲν εἶναι σπάνιοι κατὰ
τὰ μέρη ἐκεῖνα· ἀλλ' ὁ προκείμενος ἐφαίνετο πολὺ
μεγαλῆτερος τῶν ἄλλων, καὶ ἀνυψοῦτο εἰς οὐρανούς
καριγράφων μεγαλοπρεπεστάτας ἐλικοειδεῖς γραμμάς.
Ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι ὅτι τὰ πτηνὰ ταῦτα πετῶ-
σι σχεδὸν ἀνεπαισθήτως· ἡ ὄρασις τοῦ ἀνθρώπου μό-
λις διακρίνει τὴν κίνησιν αὐτῶν, καὶ ὅταν μάλιστα
ἀναβαίνωσι πρὸς τὰ ὑψηλὰ, φαίνονται ἀνελκόμενα ὑπὸ
ἀοράτου τινὸς δυνάμεως. Ἄλλ' οἱ γεωργοὶ παρετή-
ρησαν μετ' ὀλίγον ὅτι ὁ αἰτὸς περὶ οὗ ὁ λόγος ἐπέ-
τα διαφορετικώτερον· αἱ πτέρυγες αὐτοῦ ἐκινούντο
βιαίως καὶ σπασμωδικῶς, αὐτὸς δ' ἴδιος ἐφαίνετο κα-
ταχόμενος ὑπὸ μεγίστου φόβου, καὶ, ἂν καὶ ἀνυψοῦτο
ἀδιακόπως μετὰ μεγίστης ταχύτητος, οἱ κύκλοι τοῦ
ὀποῖους ἐξηκολούθει νὰ περιγράψῃ ἐσμικρύνοντο· ἀ-
νέβη δὲ εἰς τοσοῦτον ὕψος ὥστ' ἔγεινεν ἀφαντος. Ἀλ-

λά μετ' ὀλίγον ἶδον αὐτὸν διευθυνόμενον ἀκαθέκτως
πρὸς τὴν γῆν, ὅχι πλέον διὰ πτήσεως ἐλικοειδοῦς,
ἀλλὰ διὰ γραμμῆς καθέτου ὡς σῶμα καταπίπτον.
Μόλις ἐκάθησε, καὶ ἔδραμον ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι,
διὰ νὰ τὸν ἴδωσιν ἐκ τοῦ πλησίον καὶ νὰ τὸν ζωγρά-
σωσιν, ὑποθέσαντες ὅτι ἦτον τετραυματισμένος. Ἀλλὰ
πόσον ἐξέστησαν ὅτε ἶδον χωριζόμενον ἀπ' αὐτοῦ
μέγιστον αἴλουρον μελανόκερκον, ὅστις, γραφεὶς πρὸς
τοὺς γεωργούς, ἀνέστη ἐπὶ τῶν οὐραίων αὐτοῦ πο-
δῶν, ἐσταύρωσε τοὺς ἐμπρασθίους ἐπὶ τοῦ ῥύγχους
αὐτοῦ, καὶ ἀφοῦ ἠτένισεν ἀπαθῶς ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τοὺς
περιεστῶτας, ἐφυγεν ὡς βέλος πρὸς παρακείμενον
δάσος. Ὁ μονάρχης τοῦ αἵματος ἐπεσεν ἐν τοσοῦτῳ αἱ-
ματόφυρτος καὶ νεκρός· ἐπειδὴ δὲ καμμία βολὴ πυ-
ροδόλου δὲν ἐφαίνετο ἐπάνω τοῦ σώματος αὐτοῦ, οἱ
χωρικοὶ ἐπίστησαν ὅτι ὁ αἴλουρος εἶχε καταστῇ ἐ-
νοχος βασιλοκτονίας. Φαίνεται ὅτι ὁ αἴλουρος εἶχεν
ἐπιπέσει κατὰ τοῦ ταλαιπώρου αἰτοῦ ἐνῶ ἦτον εἰς τὴν
γῆν, καὶ ὅτι οὗτος, προσπαθήσας ν' ἀποτεινᾷ τὸν
ἄθλιον ἀλλ' ἐπικίνδυνον ἐχθρὸν, συναπῆρεν αὐτὸν ἐπὶ
τῶν ἰσχυροτάτων αὐτοῦ πτερύγων.

Τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο ἤθελε θεωρεῖσθαι καὶ μέχρι
τῆς σήμερον ὡς μυθῶδες, ἐὰν καὶ ἄλλοι ἀξιόπιστοι
δὲν ἐβλεπον ἀκολούθως αἰλούρους ἐφορμήσαντας κατ'
ἀλεκτρυόνων ἀγρίων, καὶ ἐπαναλαβόντας τὴν σκηνὴν
τοῦ αἰτοῦ τῆς Σκωτίας.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΟΠΚΙΝΣΩΝΕΙΑ. Ὁ Ὀπκινσων,
δημοτικὸς ποτε ἀστυνόμος καὶ ἰδιοκτήτης γνωστοῦ
ζυθοποιείου ἐν Λονδίῳ, ἀπήντησε καθ' ὁδὸν περὶ τὰς
ἀρχὰς Ἀπριλίου τὸν ἐντιμον μαρκίονα Ἑρτφόρδ. Καὶ
οἱ δύο εἶχον ἄλλοτε συνεστιασθῇ εἰς λαμπρὸν γεῦμα
προσφερθὲν ὑπὸ τῶν δημοτικῶν τοῦ Λονδίνου ἀστυ-
νόμων, ἀπολαύοντων κοινῶς ἀπεράντου γαστρονομικῆς
ὑπολήψεως. Μετὰ τὰς ἀμοιβαίας προσήσεις, καὶ ὁ γέ-
ρων ζυθοποιὸς καὶ ὁ εὐγενὴς λόρδος ὠμίλησαν περὶ
τῆς ἀξιωμασημονεύτου ἐκείνης συνεστιασεως, τῆς ὁποίας
ἀμφότεροι διετήρουν τὴν μνήμην ζωηρὰν καὶ εὐγνώ-
μονα. Ὁ κύριος Ἑρτφόρδ ἐπῆνεσε πρὸ πάντων ἀ-
γριμαῖα τινὰ κρέατα ἐξ ὧν ἔφαγον τὴν ἐπίσημον ἐ-
κείνην ἡμέραν.

— Ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ ἀγριμαίων, ὑπέλαβεν ὁ
Κ. Ὀπκινσων, σᾶς λέγω ὅτι μ' ἐξεῖλαν χθὲς ἀπὸ
Φραγκοφούρτην ἐξαίσιον κομμάτιον ἀγριοχοίρου, τὸ
ὅποιον θὰ τιμήσῃ, ὡς ἐλπίζω, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν
τὴν τράπεζάν μου, ὅτε θὰ γευθῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν
μου οἱ διευθυνταὶ τῆς Ἑταιρίας τῶν ἀνατολικῶν Ἰν-
διῶν. Ὁμολογῶ ὅμως ὅτι δὲν γνωρίζω πῶς πρέπει
νὰ παρασκευασθῇ.

— Στείλέ το, ἀπεκρίθη ὁ λόρδος εἰς τὸν ἀρχι-
μάγειρόν μου, καὶ αὐτὸς σὲ τὸ προετοιμάζει θαυμάσια.

Ὁ Κ. Ὀπκινσων εὐχαρίστησε τὸν φιλόφρονά μαρ-
κίονα, καὶ ὁ ἀγριοχόιρος, παρασκευασθεὶς ὑπὸ τοῦ
ἀρχιμαγείρου, παρετέθη εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ ζυθο-
ποιοῦ. Μεθ' ἡμέρας ὀκτὼ συνηντήθησαν ἐκ νέου οἱ
δύο φίλοι.

— Ὀπκινσων, ἠρώτησεν ὁ λόρδος, πῶς σ' ἐφάνη
τὰ ἀγριμαῖον;